

Publiek overstemt Europese musici

'La nuit' van Merlijn Twaalfhoven komt deze keer in Paradiso niet uit de verf

MUZIEK La nuit d'Europe. Gehoord: 30/12, Paradiso.

JAIR TCHONG

Als in Paradiso overal in het gebouw muzikanten staan, terwijl er hapjes door de zaal gaan en schemerlampen de ambiance van een intieme salon moeten oproepen, weet je dat Merlijn Twaalfhoven is gearriveerd. Deze spraakmakende violist en componist organiseert sinds jaar en dag evenementen waarbij de auditieve ervaring van een concert wordt verruimd met geur-, smaak- en visuele sensaties. Bij voorkeur op ongebruikelijke locaties, zoals een scheepswerf of een kerk. Maar Paradiso is steeds zijn thuisbasis. Met medewerking van acteurs, koks en veejays zet Twaalfhoven hier de gebruikelijke concertervaring op zijn kop.

Zo kreeg Twaalfhoven ook de artistieke regie over de slotmanifestatie van *Thinking Forward*. Onder die naam werd tussen 2 juli en 30 december in diverse Europese steden een omvangrijk cultureel programma georganiseerd. Het Europese voorzitterschap van Nederland was de aanleiding voor dit uitwisselingsprogramma. Maar on-

danks de onwaarschijnlijk lange lijst van deelnemers (ook uit de nieuwe lidstaten), subsidiegevers en sponsors was het slotconcert onder de naam *La nuit d'Europe* nogal teleurstellend. Je zou het bijna Europees van karakter kunnen noemen: tonnen subsidiegeld, zonder een heldere uitkomst.

Voor zijn Europese nacht koos Twaalfhoven naar eigen zeggen de beste resultaten van een half jaar touren door Europa. Omdat dat 'Europa' steeds meer het uitroepen van regionale verschillen symboliseert, wilde Twaalfhoven met juist het specifieke karakter van lokale muziektradities benadrukken. Met maar liefst vijftien programmaonderdelen tussen negen uur 's avonds en vier uur 's nachts leek een met militaire precisie samengesteld rooster wel zo handig. Daaraan waren de medewerkers van Twaalfhoven dan ook te herkennen: hun getuig in schema's om te zien waar op het balkon of in de zaal even een trompet- of trombonepartij moest worden gespeeld.

Soms was die opzet - vintage Twaalfhoven - ontroerend, wanneer de rondrennende kinderen ineens tot een Oost-Europees koor bleken te behoren. Onder leiding

van enkele jonge zangeressen trok dit koor middenin de zaal meteen de aandacht. Even later werd hun optreden vanaf het podium besloten met een geestig gebracht *Ik hou van Holland*.

Het gevoel middenin een sixties happening beland te zijn, bleef echter overheersen. Voortdurend overstemde het geroezemoes van het publiek de inspanningen van de musici (variërend van grove 'Balkan-metal' tot vervelende ambientklanken van een deejay), waardoor je toch de indruk kreeg van een mislukt project.

Hoewel Twaalfhovens intentie om hedendaagse, gecomponeerde muziek te bevrijden uit haar steriele en vaak voorspelbare opvoeringspraktijk zeker niet onsympathiek is, weet hij maar weinig van het beoogde publiek te bereiken met al dat hippe, multidisciplinaire gefuseer, waaraan vooral de medewerkers zelf plezier leken te beleven. Oneindig veel talent, geld en geldingsdrang, maar geen duidelijke visie en slechts een klein, onverschillig publiek dat je nou juist wilde vermijden - geen benijdenswaardige positie.

